

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

fra folk, der i mange tilfælde garanteret hellere ville have noget andet for dem. Egoister blandt dem ville måske endda sige: vi har ikke sat jeres børn i verden, hvorfor skal vi så betale for at få dem passet? For folk, der ikke mener, at forældre egner sig til selv at passe og opdrage deres børn, er det et naturligt ønske at få ansat så mange som muligt til at varetage den offentlige børnepasning. Jo flere man kan få ansat i den enkelte institution, jo bedre kan de få tid til at planlægge og udføre den holdningsbearbejdning, som er pædagogernes mål.

Ønsket om flere ansatte kolliderer imidlertid med det før kommunevalget opreklamerede slagord: flere, billigere og bedre institutioner. For jo flere man ansætter, jo dyrere bliver det. Det siges ofte, at pengene skal komme i form af sparet understøttelse, men det argument holder ikke stik. Alle vegne fra kommer der for tiden oplysninger om, at de såkaldt ledige, der står opført som ledige og hæver understøttelse, ikke er absolut ledige, men har deltidsarbejde og dermed ikke er i stand til at tage anvist arbejde.

I Jyllands-Posten af den 28. marts 1978 står der:

»Pædagoger i deltidsstillinger, der suppleres med understøttelse, har pligt til nu og da at søge heltidsstillinger.«

Man kunne spørge, hvem der kontrollerer denne pligt.

I Vestkysten af den 1. april 1978 står der:

»Arbejdsløshedstallet for »ledige« børnepædagoger er misvisende, fordi de »ledige« har deltidsjob.«

I realiteten vil det sige, at der f. eks. i landets fjerdestørste provinsby, Esbjerg, ikke er ledige pædagoger. Der er ikke vundet meget med en vedtagelse om, at der skal ansættes flere, hvis der reelt ingen er at få.

Pædagoger taler meget om, at de vil have antallet af stillinger op på det niveau, der var før nedskæringerne. Det ville derfor være rart at se en opgørelse på landsplan over, hvor meget dispensationspuljen har betydet i kroner og øre, og jeg skal stille spørgsmål herom i udvalget.

Samtidig med, at der ifølge socialministerens opfordring skulle spares, kom der i et cirkulære nogle gode ideer frem om ansøgninger om mere personale, f. eks. i tilfælde af, at en institution var u hensigtsmæssigt bygget, havde dårlige legeforshold, mange

små rum og andre ting, sådan som socialministeren netop nævnte det selv. Kommunerne fortsatte individuelt med disse dispensationer, så de nu næsten automatisk er blevet indarbejdet i de kommunale budgetter.

Det, der er tale om her, er et paradesforslag. Dels har man snart fået ansat dem, der blev fyret ved spareforanstaltningerne, dels bygges der nye institutioner, og dels er der ingen ledige pædagoger. Efter vor mening er der ingen grund til at øge normeringen i daginstitutionerne. Derimod er der grund til at se på økonomien, for når det koster 30.000-40.000 kr. om året at få pædagogpasset et spædbarn, er vi nået ud på parodiens overdrev.

Man taler om højst 35 pct. af udgifterne, men forlods har man betalt det, bygningen koster i opførelse, plus vedligeholdelse og administration, så vi kan godt sige, at man højst kræver 25 pct. Resten skal betales af andre mennesker. Desuden har mange hel eller delvis friplads, så andre betaler hovedparten. Vi må finde en anden form, for den offentlige børnepasning er blevet for dyr, ikke alene for dem, der bruger den, men også for dem, der skal betale til den.

Bertel Haarder (V):

Efter de nyttige oplysninger, socialministeren kom med, kan man drage den konklusion, at personaleforbruget pr. barn pr. åbningstime er betydelig bedre i dag, end det var, før besparelserne blev gennemført, og med den vækst på 15 pct., som kommunerne planlægger for de kommende 5 år ifølge de sociale udbygningsplaner, må man endvidere konkludere, at der ikke er noget område i det danske samfund, som har så velsignede beskæftigelsesmuligheder som netop det børnepædagogiske.

Derfor kunne denne tale om alle disse sparede understøttelser, som vi nærmest vil tjene på, hvis vi ansætter nogle flere, mildest talt bedre bruges på langt de fleste andre områder, ikke mindst for en stribe private erhvervs vedkommende, hvor det for lønmodtagerne faktisk ville være fuldstændig gratis at holde tilbage med lønningerne, så at der kunne blive nogle flere ansatte og man kunne spare noget understøttelse – sådan er der så meget.